

забезпечення.

Наявність зворотного зв'язку між системою інформаційного забезпечення і керівництвом підприємства відображає той факт, що управлінню неминуче властиві елементи адміністрування, тобто вольові установки керівника. Зворотний зв'язок з цілями управління показує, що формування й уточнення цілей виконується в процесі управління. Інноваційний розвиток конкретного підприємства має вплив на стан ринку в цілому. Зворотний зв'язок між зовнішнім середовищем і підприємством показує це.

ФІНАНСОВІ МЕХАНІЗМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Ю. О. ГЕРНЕГО, канд. екон. наук

ДВНЗ «Київський національний економічний університет

ім. Вадима Гетьмана»

IuliiaGern@ukr.net

Світові тенденції розвитку сучасної економіки визначають необхідність систематичних змін на основі науково-технічного прогресу та інноваційних трансформацій. У зв'язку із цим формуються передумови для посилення інноваційного потенціалу суспільства, реалізації інноваційних парадигм розвитку національної економіки України. Проте, в контексті переходу до інноваційної моделі розвитку економіки уже не достатньо залучення додаткових фінансових ресурсів із традиційних джерел. Насамперед, важливо сформувати якісно-новий склад джерел фінансування, що передбачає еволюцію механізму залучення фінансових ресурсів для цілей інноваційного розвитку.

З огляду на трансформацію стратегічних пріоритетів національної економіки, виникнення потреби формування механізму забезпечення розвитку національної інноваційної системи, відповідні теоретичні концепції набули поширення у працях вітчизняних та зарубіжних авторів. Зокрема, серед вітчизняних науковців наведеним вище питанням приділяли увагу О. Амоша, В. Антонюк [1], В. Геець [2], Л. Федулова [3] та інші.

Метою нашого дослідження є обґрунтування теоретичного базису для формування дієвих фінансових механізмів трансформації інноваційного суспільства, що сприятиме практичній активізації процесів формування національної інноваційної системи в Україні.

На сьогодні у нашій країні джерела фінансування інноваційної діяльності визначено на законодавчому рівні згідно законів України «Про інноваційну діяльність» та «Про інвестиційну діяльність» [4; 5] (рис.1).

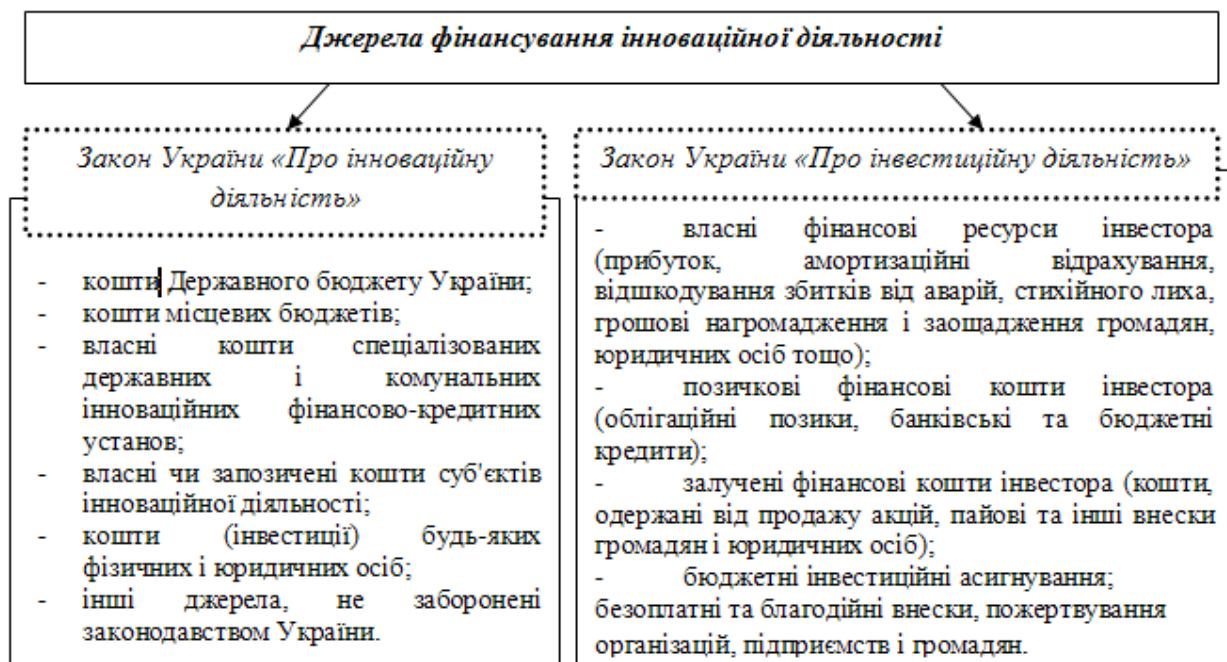

Рисунок 1 – Джерела фінансування інноваційної діяльності в Україні [4; 5]

На практиці, згідно даних Державної служби статистики України у 2015 році 97 % фінансових ресурсів для досягнення пріоритетів інноваційної діяльності залучено за рахунок власних коштів суб'єктів господарювання. Одночасно, з державного бюджету залучено лише 0,3 % фінансових ресурсів, 0,4 % припадає на кошти іноземних інвесторів, а 1,9 % – на інші джерела [6].

З огляду на наведені статистичні дані, спостерігаємо наявність потенціалу для оптимізації залучення фінансових ресурсів з метою активізації інноваційної діяльності в контексті розвитку національної економіки. Зокрема, важливими є якісні зміни стосовно фінансових ресурсів, які залучаються безпосередньо за рахунок можливостей суб'єктів господарювання. Здебільшого, на сьогодні такі фінансові ресурси забезпечують просте відтворення в межах наявних виробничих можливостей.

Водночас, інтернаціоналізація сучасного суспільства передбачає можливості врахування прогресивного досвіду розвинених країн, де,

здебільшого, популяризуються механізми залучення інноваційних фінансових ресурсів за посередництвом венчурних та/або інвестиційних фондів. Наприклад, звичним прогнозованим підсумком європейського або американського венчурного фонду є приріст грошових коштів у 10 разів протягом лише 5-7 років [7].

Розширення потенціалу фінансування за рахунок інтенсифікації використання фінансових ресурсів державного та місцевих бюджетів можливе, зокрема, за посередництвом активізації механізмів державно-приватного партнерства. Наприклад, в Австрії такі програми забезпечують 2,8 % бюджету призначеного для реалізації науково-технічних розробок. Водночас, експерти стверджують, що роль державно-приватного партнерства для інноваційного розвитку країни перевищує видатки на оптимізацію таких структур [8].

Прогресивні міжнародні тенденції зумовлюють необхідність активізувати фінансування інноваційної діяльності за рахунок коштів іноземних інвесторів, а також інших джерел. Зокрема, поєднання зазначених пріоритетів можливе за рахунок залучення вітчизняних суб'єктів господарювання до процесів фандрайзингу за посередництвом мережі інтернет, а саме активізації їх ділової активності за посередництвом краудфандингових платформ. Однією із найбільш відомих у світі є американська платформа Kickstarter, де станом на 2015 році було профінансовано 78 592 проектів на суму 1,3 млрд доларів [9]. Вихід вітчизняних інноваторів на міжнародні краудфандингові ринки вважаємо прогресивним, оскільки це забезпечить одночасну диверсифікацію джерел залучення фінансових ресурсів з огляду на міжнародні ринки, а також активізацію інноваційного напряму ділової активності вітчизняних інвесторів.

Таким чином, в контексті формування фінансового механізму трансформації інноваційного суспільства в Україні можливою є реалізація наступних заходів:

- активізація діяльності венчурних фондів та інших альтернативних спеціалізованих інноваційно-орієнтованих фінансових установ;
- формування системи державно-приватного партнерства між спеціалізованими фінансовими установами інноваційного спрямування як державної так і приватної власності;

- реалізація заходів, спрямованих на залучення інтернет-технологій до системи фінансового забезпечення інноваційного розвитку економіки України;
- формування на державному рівні спеціалізованих структур для координації фінансових можливостей та інноваційних пріоритетів традиційних та інтернет-організацій з метою досягнення ключових цілей інноваційного розвитку національної економіки;
- активізація співпраці між національними та зарубіжними інноваційно-орієнтованими фінансовими організаціями.

Список використаних джерел

1. Амоша О. І. Людський капітал регіонів України в контексті інноваційного розвитку: монографія / [В.П. Антонюк, О.І. Амоша, Л.Г. Мельцер та ін.]; НАН України, Ін-т економіки пром-сті. – Донецьк, 2011. – 308 с.
2. Гесць В.М. Якісні зміни в економіці України є нагальними / В. М. Гесць // Вісник Національного банку України. – 2014. – № 4. – С. 5-9.
3. Федулова Л. І. Інноваційно-технологічні хаби – драйвери розвитку регіону / Л. І. Федулова // Економ. теорія та право. – 2016. – № 1. – С. 11 – 28.
4. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4.07.2002 № 40-IV / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=40-15>
5. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 р. № 1560–XII / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon1.rada.gov.ua
6. Державна служба статистики України. Офіційний сайт. Наука та інновації. Наукова та інноваційна діяльність (1990 – 2016 р. р.). / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
7. Удовиченко В. П. Зарубіжний досвід венчурного інвестування інвестиційно-інноваційної моделі розвитку аграрної економіки. / В. П. Удовиченко //Український журнал прикладної економіки. – 2016. –Т. 1. – № 2. – С. 115 – 123.
8. Public – Private Partnerships for research and innovation: An evaluation of Austrian Experience. OECD. – Електронний ресурс. Режим доступу: <http://www.oecd.org/dataoecd/49/17/25717078.pdf>
9. Kickstarter Stats. Official website. – Електронний ресурс. Режим доступу: <http://www.kickstarter.com/help/stats>